

Ordføreren (Hviid): Jeg maa tilføje Betænkningen et Par Bemærkninger, som jeg ikke fik Leilighed til at gjøre ved 2den Behandling paa Grund af den korte Tid, der stod til Naadighed ved denne Behandling. Der er paa Lovforslaget under Nr. 2 opført en Andrager, der ikke er saameget kjendt i den Kommune, hvor han bor, og hvor han i flere Aar har opholdt sig, at vedkommende Byraad har kunnet give ham Anbefaling. Saavel dette Thing som Landsthinget har for opstillet det som et Krav for vedkommende Andragere, at de have Anbefaling fra vedkommende Byraad eller Sogneraad; dette Udvalg maa fuldstændig slutte sig til denne Anskuelse og opstille den samme Fordring. Jeg skal ikke her opholde Thinget ved at fremspø de Grunde, som tale for, at den Fordring følges; de ligge jo nær for og ere trykte ved tidligere Leiligheder. Udvalget har ment, at vedkommende Andrager egentlig burde vente, indtil han var saameget kjendt og saa fordelagtig kjendt i den Kommune, hvor han bor, at han kunde opnaa at faae Anbefaling fra vedkommende Byraad eller Sogneraad. Udvalget har derfor ikke villet bestemt indstille hans Andraget til Vedtagelse, men har dog heller ikke villet udslette ham af Lovforslaget, idet det er gaaet ud fra, at det er en Undtagelse, som forhaabentlig fremtidig ikke vil ske, og det har derfor ment, at denne Undtagelse burde passere denne Gang, men haaber, at det fremtidig ikke mere vil ske. Dernæst er der paa Lovforslaget opført endel Andragere, der staa i Statens Tjeneste og ifølge Frdn. af 15de Januar 1776, der jo kræver Indfødsret for Ansættelse i Stats tjenesten, burde disse Andragere sikkert have havt Indfødsret ved deres Indtrædelse i Stats tjenesten. Der er saaledes Nr. 31, som er Hornblæser ved Fodfolkets 8de Bataillon, og som derfor ifølge nævnte Lov burde have havt Indfødsret ved Indtrædelsen i Stats tjenesten. Fremdeles er der flere, som ere ansatte ved Statsbanerne. Der er saaledes Nr. 39, som er Overbanemester, og Nr. 15, som er Lokomotivfører ved Statsbanerne. Disse to burde ifølge deres Stilling uden Tvivl have havt Indfødsret, da de bleve ansatte ved Statsbanerne. Selv for de private Baners Vedkommende kræves der ifølge de respektive Love Indfødsret. Ved Grenaa banen, Silkeborg-Herning banen, Svendborg banen, de lolland-falsterke Baner og de senere byggede sjællandske Baner — for de først byggede sjællandske Baner er Forholdet mig ikke bekjendt — kræves i de respektive Loves § 6 — det er stedste § 6 — at Embeds- og Bestillingsmændene ved Banerne bør have Indfødsret. Det vil sikkert ikke kunne kræves for Alle, som have Arbejde ved Banerne, thi der er jo en stor Mængde, som have Arbejde for Dagløn, saa vel ved Statsbanerne som ved de private Baner, og for dem vil man sikkert ikke kunne kræve Indfødsret. Derimod er

der to Andragere, der ere opførte paa Lovforslaget, navnlig Nr. 1 og Nr. 2, der ere Portører, med Hensyn til hvilke Udvalget har været i Tvivl, om man maatte kunne sige, at Indfødsret bør kræves hos dem. Deres Stilling er nemlig saaledes, at de ere ansatte paa Ugeløn og ikke have nogen fast Arbejdstid. De modtage ikke Løn for den Tid, de ikke have Arbejde, og i Tilfælde af Sygdom eller Permisjon, selv for een Dag, opbære de ingen Løn, ligesom de heller ikke med Hensyn til Pension ere stillede som Bestillingsmænd, der ere ansatte paa længere Tid, og som paa en Maade have Pension, idet der af deres Løn fordres fradraget 10 pSt. til Selvpensionering. Udvalget har derfor ment, at det med Hensyn til disse to Personer under Nr. 1 og 2, der ere Portører, er tvivlsomt, om man bør kræve Indfødsret hos dem. Udvalget har ønsket et Gjenensyn af vor Indfødsretslov, for at man ved denne kunde have en Veiledning, hvorefter det nærmere kunde bestemmes, om disse og lignende Bestillingsmænd eller Embedsmænd bør have Indfødsret. Der er naturligvis mange andre Grunde, der tale for, at man burde have et Gjenensyn af vor Indfødsretslovgivning, som nu er gaaet ind i sit andet Aarhundrede, foruden den Grund, jeg anførte, at det var ønskeligt, at man ved Loven kunde have en Veiledning til Bestemmelse af, for hvilke Bestillinger der kræves Indfødsret. Det er en Selvfølge, at man ikke i Loven kan have nærmere angivet ethvert enkelt Tilfælde — det vil jo altid blive afgjort af Rigsdagen — men det var dog ønskeligt, om man i det Hele kunde have nogle nærmere Bestemmelser, hvorefter man kunde afgjøre, om en eller anden Bestilling eller Embedsmand for at blive dette bør have Indfødsret. Der er ogsaa den Grund, at en Mængde af de Love, som henhøre herunder, ere spredte paa forskjellige Steder og ere knyttede ind i en Mængde andre Love, saa at det vilde være heldigt, om man fik dem samlede paa eet Sted. Jeg maa endnu erindre om, at Indenrigsministeren selv ved tidligere Leiligheder har udtalt det Ønskelige i, at vi fik et Gjenensyn af den nævnte Lov. — Ved at gennemlese de Andragender, der hvert Aar indkomme, vil man se, at der ofte er meget stort Besvær for vedkommende Andragere ved at faae deres Ansøgninger indgivne, idet det ikke er dem bekjendt, hvilke Oplysninger og hvilke Vidnesbyrd der skal vedlægges Andragendet, og inden hvilken Tid dette skal være indleveret. Ministeriet har den 3die Juni 1874 udstedt et Cirkulære til Kjøbenhavns Magistrat og til Amtmændene, hvori de Betingelser, der kræves for at opnaa Indfødsret, ere opførte, og hvor det er paalagt vedkommende Amtmænd saavel som Magistraten her i Kjøbenhavn at oplyse Andragerne om, hvilke Betingelser der kræves for at opnaa Indfødsret; men dette Cirkulære har ikke frugtet tilstrækkelig. Jeg